

Den 2 april för 50 år sedan lät Selma Lagerlöf i sagans form pysslingen Nils Holgersson besöka Karlskrona och vårt varv. Den sagan har väl de flesta läst eller hört. Om Tummetott skulle komma på besök i år igen, kanske det skulle förlöpa i stil med följande:

Om vildgäsen "Akka från Kebnekajse" ersatts med "Rea från SAAB" lämnar vi därhän. Vi smyger oss i nattmörkret efter Nils Holgersson på hans väg ned till Amiralitetskyrkan. Utanför kyrkan står fortfarande en karl som överensstämmer med Selma Lagerlöfs signalement - "en grov karl på korta ben med ett brett, rödblommigt ansikte, blankt, svart hår och svart helskägg. På huvudet bär han en svart trähatt, på kroppen en brun trärock, kring livet ett svart träskärp, på benen hade han vida, gråa träknäbyxor och trästrumpor och på fötterna svarta träkängor." - Även trätavlan i vänstra handen finas kvar.

Tummetott hälsade glatt igenkännande, men träkarlen tycktes inte alls känna igen honom. Plötsligt dök bronskarlen upp och Tummetott skyndade att gömma sig på sin tidigare plats - under hatten.

"Goddag Rosenbom", hälsade bronskarlen.

"Goddag - men vem är Ni", genmålde träkarlen.

"Känner Du ej igen mig - jag är kungen."

"Jaså, då är det Ers Majestät gammelfarfar talat om emellanåt. Jag är nämligen ny här. Gammelfarfar var murken och så svårt ansatt av värk, att han blev tvungen att flytta in i kyrkan. Men en och annan gång kommer han ut och får lite frisk luft, om värken ej är för svår."

I detsamma knarrade kyrkdörren och den gamle Rosenbom kom ut. Han hade en gammelmans gång, men blicken var fast. "Rosenbom närvarande Ers Majestät", anmälde han sig - men armen nådde inte riktigt upp till brättet för hälsning denna gången.

"Det är väl, Rosenbom. Men kom nu båda två och låt oss se, om vi kan få tag på den där nasvise pilten. Låtom oss begynna sökandet på varvet."

Så marscherade de Vallgatan nedåt men blev en aning desorienterade, när de fick syn på en pil, på vilken det stod "Varvsmuseet". "Vad är det för något?" frågade bronskarlen. Den unge Rosenbom visste besked. - "Jo, Ers Majestät, där förvarar man en massa modeller och annat från varvet."

"Jaså, kan man ha flyttat modellsalen utan vårt nådiga tillstånd - det måste vi bese", sade bronskarlen, och de tre tågade uppför trapporna.

Den gamle Rosenbom levde upp igen, när han fick se modellerna av de gamla fartygen och berättade för sin sentida ättling och efterträdare om dem.

Det blev en lång promenad genom

kring" på fartygsplåten.

"Jag undrar, hur en galjonslund med olika bilder kommer att se ut?" reflekterade Fäderneslandet halvhögt.

Den gamle Rosenbom och ett par av galjonsfigurerna började bli trötta och led svårt av andtäppa, varför den unge Rosenbom, som ju var ett sena tiders barn, föreslog att man skulle ta jeepen och transportvagnen, som stod vid 17:s port.

Så fortsatte då färden med Rosenbom j:r vid ratten bort till gamla mastkranen, där det nya konferensrummet besågs. "På min ära, en väl vald plats för upplyftande rådslag", mumlade bronskarlen gillande.

Man kom vidare förbi Törnströms gamla bildhuggareverkstad, där galjonsfigurerna sett dagens ljus. Tummetott såg hur ögonen tårades på de gamla figurerna vid åsynen av verkstaden.

Bronskarlen tyckte emellertid, att det underliga gula ljuset gjorde ont i ögonen och föreslog, att man nu skulle åka ut till galjonslunden. På vägen dit ut passerade man två fartyg med master, rår och segel - en reminiscens från forna tider - och gamle Rosenbom log ett svagt leende vid åsynen av de små segelfartygen. När föliet tårade in i

galjonslunden hälsades det av en tor-dönsstämma: "Väl mött igen våra gamla vänner." Det var S:t Eric - känd galjonsfigur från 84-kanonskeppet Stockholm och den som nu förde befälet ute i galjonslunden - som fått syn på sina gamla vänner och tidigare grannar.

Så placerade sig då Fröja, Galathé, Fäderneslandet, Försiktigheten, Äran, Carl XIII, Carl XIV Johan och Göteborg på sina gamla platser i skjulet och bronskarlen sade: "Ta av Er hatten Rosenbommar för dem som står här! De har alla varit i strid för fäderneslandet."

Så kom det sig, att Nils Holgersson stod där igen på en Rosenboms blottade huvud. Denna gången fick den gamle Rosenbom först syn på honom och glömde för ett ögonblick bort galjonsfigurerna för att glatt igenkännande hälsa på sin gamle vän och skyddsling. Men även denna gång räddade solen Tummetott från bronskarlens vrede.

Huruvida galjonsfigurerna återvände till varvsmuseet eller stannade kvar för att njuta av havsutsikt och vågskvalp, får väl intendent Johansson på museet svara på

tror

Akka från Kebnekajse